

Procházka

Dopnul jsem si kabát u krku.

Chvěl jsem se zimou.

I přestože dle kalendáře pomalu přecházelo jaro do léta bylo velmi chladno. Obloha byla potemnělá a mezi torzy stromů se proplétal chladný vánek. Naštěstí nepršelo.

Tu o níž jsem si myslel, že nikdy nepotkám, jsem držel pevně za ruku. Kráčeli jsme společně po cyklostezce vedoucí mezi rozvodněnou říčkou a dávno opuštěným továrním areálem. Zahleděl jsem se na cihlovou, posprejovanou budovu s vymlácenými okny a zavzpomínal jak jsem tudy dlouhé roky pravidelně procházel osamocen a snil.

Snil o budoucnosti, lepším životě i lásce.

Je to už mnoho let co jsem tudy krácel naposled, ale připadá mi jakoby to bylo včera. Jen tu již neběhají sportovně založená děvčata, panáčkové nevenčí své bojová plemena, blázni nesviští na kolech, stromy nemají své listy a všechno je pokryto jemným popílkem. Budovy jsou ale pořád stejně opuštěné a pochmurné a dokonce i chatičky s několika metrovými oplocenými dvorky na druhé straně řečiště pořád hrdě stojí. Tedy alespoň většina z nich. Z panelových domů za nimi jsou ale již jen ohořelé pomníky lidského budovatelství.

Zakašláním mé dívky mě vyvedlo se snů zpátky do reality. Zastavil jsem, pohlédl na ni a věnoval ji zamilovaný úsměv a ona mi jej opětovala. Její nádherné oči zářili i skrze obličej pokrytý špínou a sazemi. Miloval jsem ji a byla to jediné proč jsem ještě nezemřel. Toužil jsem vykřičet naši lásku do celého světa a užívat si každou minutu kterou mi dovolí strávit v její přítomnosti. Znovu si odkašlala do kapesníku a pokynula mi, že můžeme jít dál.

Bylo to jako bych tu šel naposledy včera. Viděl jsem lavičku na které tehdy seděla dívka, spíše ještě holčička, s fialovou čepicí a obličejem překrytým ručičkami zakrývající usedavý pláč. Tehdy jsem ji nemohl nijak pomoci. Byla na druhé straně řeky, paneláky za ní byly v plamenech, siréna vyřvávala a já krvácel. Na chvíli jsem zastavil a nějaký muž do mne neurvale vrazil až jsem padl k zemi a v ten okamžik začali padat další bomby.

Bylo to očekávané ale přesto tomu nikdo až do poslední chvíle nevěřil. Svět se potácel v šíleném napětí a jednoho dne to prostě muselo prasknout i u nás. Drobné války a rozbroje probíhali neustále ale kdo by byl řekl, že se to po desetiletích budování Evropského míru vrátí i k nám? A to ve své nejbrutálnější a nezdrcující formě.

Začalo to několika revolucemi v dalekých arabských zemích a postupně přesunulo do východní Evropy, kde problém bobtnal do šířky s každou další vybombardovanou rodinou až se náhle rozvinul do tvrdého ozbrojeného konfliktu několika zemí. Bylo to jako petarda která nějakou dobu jen prská ale nakonec utrhne prsty.

Další záplava kašle a krátké zastavení. Byl tu klid a nebylo kam spěchat. Celá se chvěla. Objali jsme se a vykročili vstříc zapadajícímu slunci, které právě počalo obarvovat temnou oblohu do ruda. Byl to nádherný pohled.

Boje na východě bychom určitě ustáli ale Evropa se rozpadala zevnitř. Občanské nepokoje, všudypřítomná nenávist, teroristické útoky a války gangů se postupně staly denním chlebem novin a nošení svíček na místa útoků postupně přestalo lidi bavit. V několika zemích se rozhostila drsná občanská válka a když jsem jednoho dne v televizi viděl okolí Eiffelové věže obsypané mrtvými těly mužů, žen i děti s uřezanými hlavami tak jsem ji jednoduše vypnul.

Blížil se konec světa ale tady u nás si to pořád nikdo nepřipouštěl. Já blázen stále chodil do práce i když začalo hořet Slovensko a ze západu k nám utíkali Němci po desetitisících. Tady v mém městě byl až na přestřelky v několika romských ghettech většinou klid. Až do dne prvního bombardování jehož cílem bylo nás osvobodit jsem věřil, že se mě to netýká.

Má milovaná klopýtla já ji však zachytil. Poklekli jsme. Slzy jí začali máčet obličej a bylo jasné, že naše romantická pouť se blíží ke svému konci. Objal jsem ji, pošeptal krásná slůvka do ucha a pak jí dlouze políbil. Kovová příchůť polibku vůbec neměla šanci nic pokazit.

Slunce proťalo mraky a dopřálo nám naposledy ochutnat své teplé paprsky.

Pak se ozval výstřel a její tělo náhle ochablo.

Ona byla to co dalo celému mému životu smysl a teď je pryč.

Přiložil jsem revolver ke svému spánku a...

Cvakl na prázdno. Několikrát. Ten poslední byl pro ni.

Pak jsem zakašlal a na dlani se objevila krev.

Autor: Firejs

Hodnocení:

Dawen: 2

Cheky: 3

Ssyx: 3

Tína: 4

Viky: 4

Průměr: 3,2

Dawen

Prostě mi sedla, sice sladárna o smrti jakých jsou tucty, brnkající na notu současné politické situace, ale povedená. Gramatika kulhá, ale to skoro u každé povídky.

Tina

Opět špatný pravopis, dobrý už snad letos ani nemožno očekávat. Promarněná šance. Popis prostředí se mi líbil, ale pokud měl dokreslovat "pocitovku", nepovedlo se, protože povídka ve mně žádné pocity neprobouzela. Škoda těch novinových vsuvek, v tak krátké povídce polovinu textu tvoří popis toho, co se stalo, pro "příběh" je přitom naprosto irelevantní, jestli válku zahájil ten, nebo onen, zbytečně to rozbíjí atmosféru - povídka IMHO neví, čím chce být, romantikou, varováním, průvodcem po zničeném městě. Doufala jsem, že ti dva přeživší jsou malé děti, což by příběhu dodalo roztomile beznadějný rozměr, ale asi nebyli.

Ssyx

Mohla z toho být melancholická sladárna o dvou umírajících přeživších, ale je to jen celkem nudný popis záhybu řeky a smrti dvou tuberkulozních pacientů. Autor měl více zpracovat na postavách a hned by byla známka minimálně o stupeň vyšší.

Cheky

Nemohu říct, že by autor nevěděl, kde je na klávesnici umístěna čárka, neboť v této povídce jich použil pět, což je sice lepší, než kdyby nepoužil žádnou a určitě ještě lepší, než kdyby jich použil příliš mnoho, nicméně pořád ještě je to výrazně méně, než by čtenář, na čárky zvyklý, považoval za vhodné, neřkuli přímo optimální. A pak jsou tam takové věci, jako že "oči zářili" a podobně. V tomto ohledu jde o bugfest na kolečkách.

Nejvíce mi ale vadilo až příliš přesné vykreslování pozadí. Přišlo mi dokonce, že pozadí příběhu je popsáno přesněji, důrazněji, než vlastní příběh - zatímco ten se vine v rovině "kluk potkal dívku", to, co by mělo sloužit jenom jako podtón, má zřetelnou osu "cigáni-Ukrajina-teroristi-Paříž". Je zřejmé, že povídka reflektuje aktuální stav a je tak v opozici proti fantasmagorickému světu Falloutu s jeho hyperbolou Studené války. Určitě bude zajímavé přečíst si tuhle věc za dvacet let, stejně jako si dnes ze zájmem čteme obdobné povídky dvacet let staré (takové to "Vzpomínám na ulice Dublinu, s holkama s pivem v rukách a vojáky se samopaly na každém nároží, jo, to tehdy ještě Dublin stál, to bylo ještě před válkou v devadesátém pátým..."), leč není moc zajímavé číst si ji teď.

Naopak se mi líbilo téma a pointa, která využívá madbrahmíní mytologii, téma z Nukleárního úderu, tezi o tom, co je důkazem největšího přátelství.

Viky

Tubera; ne tak špatný jazyk, ale promarněná šance, autor staví na psychologii, ale nejde mu to.